

- w zakładach naprawy samochodów podporządkowanych Centralnemu Zarządowi Sprzętu Samochodowego,
 - w zakładach technicznej obsługi samochodów podporządkowanych Centralnemu Zarządowi Sprzętu Samochodowego,
 - w ekspozyturach i oddziałach remontowych przedsiębiorstw Państwowej Komunikacji Samochodowej,
 - w Polskich Liniach Lotniczych „Lot”,
- w oddziałach i na stanowiskach pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do niniejszej uchwały.

§ 2. 1. Czas pracy pracowników zatrudnionych w zakładach i na stanowiskach określonych w § 1 ogranicza się do 6 godzin na dobę i do 36 godzin tygodniowo.

2. W zakładach pracy o ruchu ciągłym kierownictwo zakładu może — po każdorazowym uzyskaniu zgody właściwego zarządu okręgowego Związku Zawodowego Pracowników Transportu Drogowego i Lotniczego — przedłużyć czas pracy ponad 36 godzin tygodniowo do 42 godzin tygodniowo,

z tym że praca ponad 36 godzin tygodniowo opłacana będzie według zasad przewidzianych dla wynagradzania za pracę w godzinach nadliczbowych.

3. Pracownicy zatrudnieni w niedzielę muszą otrzymać w zamian wolny dzień w tygodniu, z tym że co trzy tygodnie dzień odpoczynku powinien przypadać w niedzielę.

§ 3. Minister Transportu Drogowego i Lotniczego w porozumieniu z Ministrem Zdrowia i Centralną Radą Związków Zawodowych może przywrócić normalny czas pracy w zakładach objętych niniejszą uchwałą przed upływem okresu czasu podanego w § 1 po zastosowaniu takich urządzeń ochronnych lub wprowadzeniu takich zmian w warunkach produkcyjnych, które usuną szkodliwość warunków pracy.

§ 4. Wykonanie uchwały porucza się Ministrowi Transportu Drogowego i Lotniczego oraz Ministrowi Finansów.

§ 5. Uchwała wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1957 r.

Prezes Rady Ministrów: w z. P. Jaroszewicz

Załącznik do uchwały nr 745 Rady Ministrów z dnia 17 listopada 1956 r. (poz. 1204).

WYKAZ PRAC WYKONYWANYCH W WARUNKACH SZKODLIWYCH DLA ZDROWIA, UPRAWNIAJĄCYCH DO KORZYSTANIA ZE SKRÓCONEGO CZASU PRACY

- 1) w Gdańskiej Wytwórni Części Samochodowych,
- 2) w zakładach naprawy samochodów podporządkowanych Centralnemu Zarządowi Sprzętu Samochodowego,
- 3) w zakładach technicznej obsługi samochodów podporząd-

- kowanych Centralnemu Zarządowi Sprzętu Samochodowego,
- 4) w ekspozyturach i oddziałach remontowych przedsiębiorstw Państwowej Komunikacji Samochodowej,
- 5) w Polskich Liniach Lotniczych „Lot”.

Lp.	Nazwa oddziału	Stanowisko robocze
1	Odlewnia granulatu i panewek	odlewacze granulatu ołowianego, odlewacze panewek
2	Montownia akumulatorów ołowianych	akumulatorzysta przy: czyszczeniu i spawaniu płyt ołowianych, zestawianiu i montowaniu ogni i baterii akumulatorowych, składaniu zespołów i akumulatorów
3	Akumulatornia	akumulatorzysta przy: demontażu akumulatorów przeznaczonych do naprawy, ładowaniu i napełnianiu akumulatorów

1205

UCHWAŁA nr 788 RADY MINISTRÓW

z dnia 13 grudnia 1956 r.

w sprawie uprawnień państwowych jednostek organizacyjnych w zakresie rozporządzania zbędnymi maszynami i innymi przedmiotami urządzenia trwałego.

§ 1. Państwowe jednostki organizacyjne powinny zbędne im maszyny zbywać przede wszystkim jednostkom gospodarki społecznej. W przypadkach i w trybie określonych w uchwale zbędne maszyny mogą być zbywane również rzemieślnikom i innym drobnym wytwórcom.

§ 2. 1. Maszyny zamieszczone na załączonym do uchwały wykazie A mogą być zbywane tylko jednostkom wskazanym przez:

- a) Ministra Budownictwa — w odniesieniu do sprzętu do robót ziemnych i drogowych (ust. 1 wykazu A),
- b) Ministra Przemysłu Maszynowego — w odniesieniu

do obrabiarek do obróbki wiotrowej metali i do obróbki bezwiotrowej (ust. 2 wykazu A),

- c) Ministra Transportu Drogowego i Lotniczego — w odniesieniu do przyczep i naczep samochodowych o nośności 40 tonn i więcej (ust. 3 wykazu A).

2. Maszyny zamieszczone na załączonym do uchwały wykazie B mogą być zbywane tylko jednostkom wymienionym na tym wykazie lub jednostkom przez nią wskazanym.

3. Prezes Rady Ministrów może w drodze zarządzenia wprowadzać zmiany w wykazach A i B.

4. Właściwi ministrowie mogą określić maszyny, których

zbycie wymaga uprzedniej zgody organu nadrzędnego państwowej jednostki organizacyjnej, w której znajduje się zbędna maszyna, lub określić tryb zbywania niektórych maszyn.

§ 3. Maszyny uważa się za zbędne, jeżeli z rocznego planu państwowej jednostki organizacyjnej wynika, że nie będą one wykorzystane, a inne względy gospodarcze nie przemawiają za tym, aby pozostały w tej jednostce, chociażż użycie ich w ciągu następnych 12 miesięcy nie jest przewidywane.

§ 4. Państwowe jednostki organizacyjne obowiązane są bieżąco kontrolować, czy posiadają zbędne maszyny, a w każdym razie przeprowadzać kontrolę taką w ciągu miesiąca po zatwierdzeniu rocznego planu.

§ 5. 1. Uznanie maszyn za zbędne następuje komisyjnie. W skład komisji powinien wchodzić główny inżynier lub inna osoba wyznaczona przez dyrektora (kierownika) państwowej jednostki organizacyjnej oraz przedstawiciel rady zakładowej, a w jednostkach, w których utworzona została rada robotnicza, przedstawiciel tej rady.

2. Komisja powinna sporządzić protokół zawierający dokładny opis maszyny i wskazanie powodów uzasadniających uznanie jej za zbędne.

3. W państwowych jednostkach organizacyjnych, w których utworzona została rada robotnicza, dyrektor (kierownik) jednostki przedstawia radzie robotniczej do decyzji sprawę wyrażenia zgody na zbycie maszyny uznanej za zbędne.

§ 6. Protokół komisji (§ 5 ust. 1) wraz z decyzją rady robotniczej co do zbycia (§ 5 ust. 3) należy przestać:

- a) jeżeli chodzi o maszyny, których zbycie podlega ograniczeniom określonym w § 2 — właściwej jednostce organizacyjnej,
- b) jeżeli chodzi o inne maszyny — prezydium właściwej powiatowej rady narodowej (wydział — zarząd przemysłu).

§ 7. 1. Jednostka organizacyjna, która otrzymała protokół komisji (§ 6 lit. a) powinna w terminie 2-miesięcznym, a prezydium powiatowej rady narodowej w terminie 1-miesięcznym — wskazać nabywcę zbędnej maszyny.

2. W przypadku gdy państwowa jednostka organizacyjna w terminie określonym w ust. 1 nie otrzyma wskazania nabywcy, powinna we własnym zakresie znaleźć nabywcę (np. drogą ogłoszeń w czasopiśmie).

§ 8. 1. Zbędne maszyny powinny być zbywane po cenach odpowiadających rzeczywistej wartości maszyn.

2. Ustalanie cen sprzedaży powinno następować w trybie określonym przepisami o ustalaniu cen na przedmioty używane.

3. Jeżeli nabywcą ma być jednostka inna niż państwowa jednostka organizacyjna, cena sprzedaży i ewentualnie inne warunki powinny być zaakceptowane przez komisję powołaną przez dyrektora (kierownika) państwowej jednostki organizacyjnej spośród jej pracowników. W skład komisji powinien wchodzić delegat rady zakładowej.

4. W jednostkach organizacyjnych, w których zorganizowana została rada robotnicza, cena i warunki sprzedaży podlegają zatwierdzeniu przez radę robotniczą.

§ 9. 1. Maszyny, których koszt remontu wyniósłby więcej niż 70% wartości tych przedmiotów w stanie nowym według cen zbytu, komisja, o której mowa w § 5, może przeznaczyć na złom lub rozbiórkę, o ile nie przemawiają przeciwko temu szczególne względy gospodarcze.

2. Protokół stwierdzający zakwalifikowanie na złom maszyny wymienionej w wykazach A i B państwowa jednostka organizacyjna przesyła organowi właściwemu do wskazania nabywcy. W razie niezgłoszenia sprzeciwu przez jednostki wymienione w wykazach w terminie określonym w § 7 pań-

stwowa jednostka organizacyjna może sprzedać maszynę na złom.

Do maszyn zakwalifikowanych na złom stosuje się odpowiednio przepisy § 5 ust. 2 i 3.

§ 10. 1. Maszyny zakwalifikowane na złom państwowa jednostka organizacyjna powinna zaoferować jednostce właściwej do skupu takich przedmiotów, a jeżeli takiej jednostki nie ma — każdemu przedsiębiorstwu, które trudni się skupem takich surowców.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się, jeżeli jednostka gospodarki społecznej lub drobny wytwórca oświadczy gotowość nabycia przedmiotu na cele produkcyjne.

§ 11. Przepisy §§ 1 — 10 stosuje się do sprzedaży zbędnych przedmiotów urządzenia trwałego, których czas użytkowania jest dłuższy niż jeden rok, a wartość w stanie nowym według cen zbytu jest większa niż 1000 zł, z wyjątkiem takich przedmiotów, które zostały nabyte lub wytworzone przez państwową jednostkę organizacyjną do sprzedaży.

§ 12. Do sprzedaży dokonywanej zgodnie z przepisami niniejszej uchwały stosuje się przepisy dekretu z dnia 16 maja 1956 r. o umowach dostawy pomiędzy jednostkami gospodarki społecznej (Dz. U. Nr 16, poz. 87) oraz warunki dostaw wydane na podstawie tego dekretu.

§ 13. 1. Państwowe jednostki organizacyjne mogą oddawać czasowo im zbędne maszyny i przedmioty urządzenia trwałego w najem innym państwowym jednostkom organizacyjnym za czynszem w wysokości rat amortyzacyjnych.

2. Warunki oddania czasowo zbędnych maszyn i przedmiotów urządzenia trwałego w najem innym jednostkom niż państwowe jednostki organizacyjne ustala dyrektor (kierownik) państwowej jednostki organizacyjnej zgodnie z przepisami § 8 ust. 2 i 3.

§ 14. 1. Państwowe jednostki organizacyjne mogą oddawać nieodpłatnie szkołom, placówkom wychowawczym, warsztatom szkolnym oraz organizacjom prowadzącym działalność oświatową zbędne maszyny nie objęte wykazami, o których mowa w § 2, oraz inne zbędne przedmioty urządzenia trwałego.

2. Ministrowie mogą upoważnić podległe im jednostki budżetowe do nieodpłatnego przekazywania zbędnych przedmiotów urządzenia trwałego innym podległym jednostkom budżetowym.

§ 15. 1. Państwowe jednostki organizacyjne zakupują używane maszyny i inne przedmioty urządzenia trwałego ze środków przewidzianych przepisami na finansowanie inwestycji limitowych lub pozalimitowych.

2. Przepis ust. 1 nie dotyczy nabycia maszyn i innych przedmiotów urządzenia trwałego dla celów dalszej odsprzedaży przez jednostki, do których zakresu działania należy obrót takimi maszynami i przedmiotami.

3. Nadwyżki wpływów nad kosztami demontażu i sprzedaży zbędnych maszyn i innych przedmiotów urządzenia trwałego zakupionych ze środków inwestycyjnych, jednak jeszcze nie oddanych do eksploatacji, są przekazywane na zasadach ustalonych dla zwrotu środków inwestycyjnych.

4. Nadwyżki wpływów nad kosztami demontażu i sprzedaży zbędnych maszyn i innych przedmiotów urządzenia trwałego zaewidencjonowanych jako środki trwałe są odprowadzane:

- 1) w 50% na finansowanie inwestycji limitowych,
- 2) w 50% na finansowanie inwestycji pozalimitowych.

§ 16. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Jednocześnie tracą moc:

- 1) uchwała Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 27 maja 1949 r. w sprawie zasad wzajemnego przekazywania maszyn, urządzeń technicznych, środków transportowych i innych przedmiotów majątku trwałego przez urzędy, instytucje i przedsiębiorstwa państwowe (Monitor Polski Nr A-59, poz. 800),
- 2) uchwała Prezydium Rządu z dnia 24 czerwca 1950 r. w sprawie przekazywania przedsiębiorstw, zakładów lub ich części oraz przedmiotów majątku trwałego pomiędzy państwowymi jednostkami gospodarczymi a jednostkami

spółdzielczymi (Monitor Polski Nr A-78, poz. 911), w części dotyczącej przekazywania przedmiotów majątku trwałego spółdzielniom,

- 3) uchwała Prezydium Rządu z dnia 8 listopada 1950 r. w sprawie przekazywania zbędnych i nadmiernych remanentów motoryzacyjnych (Monitor Polski Nr A-123, poz. 1528 i z 1952 r. Nr A-20, poz. 245),
- oraz inne przepisy dotyczące spraw unormowanych niniejszą uchwałą.

Prezes Rady Ministrów: w z. P. Jaroszewicz

Załącznik do uchwały nr 788 Rady Ministrów z dnia 13 grudnia 1956 r. (poz. 1205).

W Y K A Z A

1. Sprzęt do robót ziemnych i drogowych.

1. Koparki łyżkowe o pojemności łyżki 0,25 m³ i więcej,
2. Koparki wielonaczyniowe,
3. Koparki do rowów,
4. Spycharki,
5. Żurawie kolejowe,
6. Żurawie wieżowe 45 tonn i więcej,
7. Inne żurawie o udźwigu 25 tonn i więcej.

2. Obrabiarki do obróbki wiórowej metali i do obróbki bez wiórowej.

1. Maszyny ciężkie o wadze jednostkowej 10.000 kg i więcej,
 2. Wszystkie obrabiarki do obróbki kół zębatach,
 3. Szlifierki do gwintów,
 4. Wiertarki koordynacyjne,
 5. Automaty tokarskie.
- ##### 3. Przyczepy i naczepy samochodowe o nośności 40 tonn i więcej.

W Y K A Z B

1. Maszyny biurowe (z wyjątkiem maszyn analityczno-statystycznych)
2. Maszyny analityczno-statystyczne
3. Butle do gazów technicznych

— Polskie Towarzystwo Maszyn Biurowych, Warszawa, ul. Górskiego 9
 — Główny Urząd Statystyczny, Warszawa, ul. Wawelska 1/3
 — Biuro Zbytu Gazów Technicznych, Materiałów i Sprzętu Spawalniczego.

1206

UCHWAŁA Nr 804 RADY MINISTRÓW

z dnia 22 grudnia 1956 r.

w sprawie środków na rozbudowę morskiej floty handlowej.

W celu zapewnienia środków dla dalszego wzrostu potencjału przewozowego polskiej floty handlowej

— do czasu uchwalenia przez Sejm Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej ustawy o funduszu rozbudowy morskiej floty handlowej

— Rada Ministrów uchwała, co następuje:

§ 1. Przeznacza się na rozbudowę morskiej floty handlowej wpływy dewizowe z następujących źródeł:

- 1) wpływy z dokonanych po dniu 1 stycznia 1957 r. sprzedaży statków nie odpowiadających warunkom eksploatacyjnym i potrzebom przewozowym kraju,
- 2) wpływy dewizowe netto z eksploatacji 7 pierwszych statków o nośności po około 10.000 tonn produkcji krajowej oraz statków zakupionych ze środków przewidzianych w niniejszej uchwale,
- 3) wpływy netto uzyskane po dniu 1 stycznia 1957 r. z tytułu usług zagranicznych Polskiego Ratownictwa Okrętowego,

4) wpływy dewizowe związane z reasekuracją statków utraconych uzyskane po dniu 1 stycznia 1957 r.,

5) wpływy dewizowe z tytułu zysków od udziałów polskich armatorów w przedsiębiorstwach zagranicznych oraz wpływy dewizowe z likwidacji roszczeń do przedsiębiorstw zagranicznych z lat ubiegłych.

§ 2. Minister Finansów w porozumieniu z Ministrami Żeglugi i Handlu Zagranicznego ustali w razie potrzeby inne źródła wpływów dewizowych na rozbudowę morskiej floty handlowej oraz tryb i zasady przejściowego finansowania za kupu statków.

§ 3. Szczegółowe przepisy o trybie odprowadzania środków na rozbudowę morskiej floty handlowej oraz gromadzenia tych środków określi Minister Finansów w porozumieniu z Ministrami Żeglugi oraz Handlu Zagranicznego.

§ 4. Szczegółowe przepisy o trybie i zasadach gospodarowania środkami na rozbudowę morskiej floty handlowej określi Minister Żeglugi.